

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 33, št. 02
FEBRUAR 2013

V TEJ ŠTEVILKI:

⇒ BOŽIČ

⇒ LETO VERE

⇒ KARITAS

⇒ MIKLAVŽ

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>



LEPOTA IZVIRA IZ BOGA PO MARIJI

Sveta Marija, žena, ki si ljubljena,
tako kot je od Očeta, ki Ljubi, in Duha, ki je Ljubezen,
ljubljeni večni Božji Sin.

Že pred stvarjenjem si bila zamišljena v tej ljubezni,
da bi mogla sprejeti Sina, ki je ljubljen.

Ta dar ljubezni je tako velik,
da ga ne more zlomiti nobena senca greha,
v tvoji ljubeči budnosti je vse ljubezen,
s katero odgovarjaš na Očetov dar.

Sveta Marija, žena, ki si ljubljena,
ozri se na nas, da bi v površinskosti,
ki se plete med razočaranji in hrepenenji,
zopet začutili, da smo vredni in ljubljene,
da je vse pomembno in odprto.

Usmili se tistih, ki so izgubili vero v Očetovo ljubezen
in si ne upajo zateči v tvoj materinski objem.

Zato tudi ne verjamejo človeški
ljubezni in njeni zvestobi.

Veliko ljudi je ranjenih v rosnih mladosti,
ker so bili zavrženi od tistih, ki bi jih morali ljubiti,
mnogi starčki so zavrženi po domovih in bolnišnicah. →



NOVOZAVEZNI SINAJ

Izstopil sem iz avtobusa in se z drugimi romarji odpravil v zgradbo, pred katero smo se znašli. Vhod je imel obliko velikanske ključavnice. Lahko se pohvalim, da sem v življenju videl že mnogo različnih stavb, tako verskih kot tudi posvetnih, vendar moram priznati, da česa podobnega še nisem videl. Že pred poslopijem zgradbe sem upravičeno zaslutil, da gre za arhitekturni unikat. Za nenavadnim vhodom je bilo preddverje v obliki pokritega štirioglatega atrija z recepcijo na levi strani. V tem prostoru nas je pričakala skupina fantov z glasbili in nam za dobrodošlico zaigrala nekaj pesmi. Med njimi sem prepoznal svojega brata Pavla. Vse od poletja ga nisem videl in ga verjetno tudi ne bom več do naslednjega. Prav zato sem bil skupaj z družino povabljen, da ga na tem kraju obiščem, obenem pa bivanje v Sveti deželi namenim ogledu nekaterih kra-

Sveta Marija, žena, ki si ljubljena.

Vse življenje si živela iz tega temelja.

*Podarila si ga Božjemu ljubljenemu Sinu,
iz njega je živel in gradil Kraljestvo ljubezni.*

*Na križu, ko se je nanj zgrnila vsa hudobija,
je razkril globine Božje ljubezni
in ti si ga v bolečini spremljala.*

*Razkrij tudi nam lepote te ljubezni,
da se bomo borili v vseh okoliščinah
in ostali zvesti Očetovemu poklicu.*

*Naj zasijejo tudi naša srca,
ko jih bomo podarili v zastojni dar.*

Janez Kompare

jev, ki so za Kristjane pomembni in kjer je Jezus deloval za časa svojega življenja: Galilejskega jezera, Kane Galilejske, Jordana, Jeruzalema ... Tudi drugi romarji so prišli sem zaradi enakih razlogov in vedel sem, da bodo letošnji božični prazniki nekaj posebnega, ker bom dočakal božič skupaj z vsemi temi neznanci, ki bodo že po nekaj dneh skupnega bivanja postali prijatelji, prav na kraju Kristusovega rojstva – v Betlehemu! Romantične predstave ob božičnem drevesu in jaslicah skupaj z božičnimi pesmimi ne bodo potrebne, ker bom vse to doživel veliko pristne-

je, na samem kraju dogodka! Po končanem petju sem se skupaj z bratom, starši in skupino drugih romarjev iz različnih držav odpravil naprej mimo še enega atrija z zelenico in vodometom na sredini, obdanega s stebri ter mimo dveh velikanskih kamnitih plošč z vklesanimi Božjimi zapovedmi v latinščini in hebrejščini. Besede so bile pozlačene, po njih pa je tekla voda; zelo zgovorna prisproda za življenje, še zlasti v teh krajih, kjer vode pogosto primanjkuje. Tisti, ki ju je izdelal, je poskrbel za to, da bi njuno sporočilo moidočim bilo videti živo, pristno in ne le



kot mrtva črka na kosu kamna, zarezal brez življenja. Pot nas je vodila naprej v jedilnico, kjer nas je pričakala še druga skupina slovesno oblečenih fantov, ki nam je postregla z zajtrkom. To, kar me je v tistem trenutku zanimalo bolj kot jedi, je bil veličasten, čudovit razgled, ki se je razprostiral za okni jedilnice.

Pred menoj se je v daljavi raztezalo Galilejsko (Genezareško) jezero, kraj, kjer je Jezus hodil po vodi, kjer je umiril vihar, kjer je Peter skupaj z drugimi apostoli lovil ribe, ob katerem je Jezus Simonu ozdravil taščo in kjer ga je na koncu, že po svojem vstajenju vprašal: »Peter, ali me ljubiš?« Nad Jezerom

se je dvigovalo pobodčje Gore blagrov, kjer je Jezus pod bližnjim drevesom terebinta postavil temelje kraljestva, s tem ko je izrekel besede: »Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo. Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo. Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali ...« (Mt 5,3-12)



5). In to je obenem kraj, na katerem je v današnjem času katoliško duhovno središče imenovano Domus Galileaeae pod upravo Neokatehumenske poti, to je itinerarija katoliške formacije, ki ga je kot veljavnega za današnjo družbo in čas potrdil Janez Pavel II. (prim. Pismo Ogniquilvolta, 30. avgust 1990, v: AAS 82 (1990), 1515). V zvezi z Domusom bi bilo mogoče povedati toliko stvari, da bi bilo

že samo bistvo težko zaobjeti na nekaj straneh. Če povzamem na kratko: poleg atrija za vhodom, še enega atrija z zelenico in vodometom, velike jedilnice z razgledom na Galilejsko jezero, dveh plošč z zapovedmi v hebrejščini in latinščini, obstaja še molilnica (Ješiva), knjižnica skupaj s Toro (Mojzevim peteroknjižjem), še ena velika krožna dvorana za predavanja in raznovrstna sreča-

nja, kapela za evharistije (svete maše), spodaj pod vsem tem pa se nahaja pravi bloknjak hodnikov in sob s terasami na prostem, s katerih je prečudovit razgled na travnato pokrajino pobočja nad Galilejskim jezerom, posejano z vulkanskimi kamninami in tudi na samo Galilejsko jezero z znanimi verskimi in turističnimi kraji v bližini, kot je na primer mesto Tiberias. K Domusu spada še

misijonsko semenišče, kjer se formirajo semeniščniki iz celega sveta in bodo po končanem študiju teologije dodeljeni na neko župnijo v Sveti deželi ali v sosesčini (npr. v Palestini, Jordaniji itd.). Med temi semeniščniki niso zgolj pripadniki rimskokatoliške Cerkve, marveč tudi katoliške Cerkve vzhodnega obreda in morda še kakšne druge. K semenišču spada tudi majhen prostor, ki je podoben nizkemu stolpu krožne oblike, kjer je 24 ur na dan izpostavljeno Najsvetejše in vrh katerega se nahajajo kipi Jezusa in njegovih učencev, ki upodablja jo ta temeljni dogodek za krščanstvo, ki se je zgodil na tem kraju, in ki je uresničen v življenju vsakega kristjana. Ne gre pozabiti na dvorano z upodobitvijo poslednje sodbe skupaj z bojem med angeli in demoni ter na prečudoviti sadni vrt poleg Domusa, kjer uspevajo najrazličnejši agrumi: pomaranče, kitajske mandarine in pomelo. Ob vstopu vanj obiskovalec dobi občutek, da se je znašel v sa-

mem Edenskem vrtu, že davno izgubljenem raju prvih ljudi. Tu je še toliko drugih stvari, da bi jih, kot sem že rekel, težka zaobjel na nekaj straneh, nič pa ne more nadomestiti neposrednega obiska in ogleda te veličastne z umetniškimi motivi bogate zgradbe, ki skupaj s svojo okolico za pravega romarja pomeni peti evangelij, takšno sporočilnost in moč nosi v sebi! Zgradba pa je poleg semeniščnikom, ki so v njej stalno nastanjeni, namenjena tudi neokatehumenom, ki končajo Pot in v Domusu bivajo krajši čas, potem različnim (duhovnim) srečanjem, duhovnim vajam tako za laike kot tudi duhovnike, semeniščnikom iz misijonskih semenišč drugod po svetu, ki bivajo tam začasno (navadno pol leta), sorodnikom, prijateljem in znancem, ki za božične praznike obišejo te semeniščnike. V zadnjem času pa Domus postaja tudi pomembna turistična točka za številne arabske kristjane in celo Jude. Slednje dejstvo je izrednega pomena,

ker kaže na vzpostavljanje novih vezi, novega odnosa med kristjani, še zlasti katoličani in Kristusovimi rojaki. Pred dva tisoč leti so Judje Kristusa zavrgli, verjetno prav zato, da bi se lahko razodel poganom. Potem je sledilo dolgotrajno nerazumevanje med pripadniki obeh veroizpovedi. Najprej so Judje preganjali Jezusove učence in prve krščanske skupnosti, kar beremo v Svetem pismu, potem pa so se razmere spremenile in so prav Judje kot manjšina v krščanskem svetu pogosto postajali žrtev nasilja in političnih pregonov, o čemer zgovorno priča tudi knjiga z naslovom Judje v Evropi avtorja Battenberga F. Celu v današnjem času so znani primeri, ko kristjani Judom očitajo Kristusovo smrt in s tem celo opravičujejo svoje sovražstvo do njih. Vse to po mojem mnenju izhaja iz pomanjkanja poznavanja in umevanja odrešenjske zgodovine, ki jo je Bog vodil s svojim ljudstvom in v katero je bil vključen tudi Kristus, prav



tako Jud, rojen v judovski družini, vzgojen v judovski veri. Judje kristjanom, še zlasti katoličanom, pogosto očitajo brezbriznost v težkih trenutkih preganjanja v preteklosti in v mnogih primerih celo sodelovanje pri preganjanjih samih.

V zadnjih letih se je v odnosu med Judi in kristjani (katoličani) marsikaj spremenilo.

Eden vidnejših dogodkov, ki je pomembno vplival na te spremembe, je bil obisk Janeza Pavla II. v Sveti deželi leta 2000, ko je imel zdaj že pokojni papež svoje srečanje prav na Gori blagrov, obiskal pa je tudi Zid žalovanja v preteklosti pa tudi sinagogo. Še zlasti zadnji stvari, ki ju je pokojnik storil, sta pomenili pomemben prelom v že omenjenem odnosu,

ker sta dali jasno vedeti, da sveti oče svoje starejše brate v duhu spoštuje in da bi skupaj z njimi rad odprl novo poglavje zgodovine, bistveno drugačno od teh kakršne poznamo iz preteklosti. Vse to je storil, verjetno ne zgolj v krščanskem duhu ljubezni do bližnjega, ampak zagotovo tudi z zavestjo, da je odrešenje prišlo na svet po Judih in da je

prav judovstvo koreni na krščanstva, njegovo počelo, ki jo je potrebno drugače razumeti, lahko bi celo rekli na novo spoznati. Poleg tega ne gre spregledati še enega pomembnega dejstva: pokojni papež je bil po rodu Poljak, doma v deželi, kjer je še v času njegovega otroštva obstajalo veliko judovskih skupnosti. Po pripovedovanjih drugih ljudi in iz različnih virov sem izvedel, da je imel z nekaterimi Judi celo osebni stik, skupaj z njimi pa preživel svetovno vojno in bil priča njihovemu preganjanju. Tudi to dejstvo je zagotovo pomembno vplivalo na njegovo odločitev, da mora z judovsko skupnostjo vzpostavljati nov odnos. Po vseh teh dolgih stoletjih nerazumevanja in celo sovraštva takšen prelom ne more nastopiti takoj, temveč je potreben čas. Leta 2000 je pokojni papež poleg že omenjenih krajev obiskal tudi Domus Galileaeae, morda prav zato, ker je videl njegovo pomembno vlogo v procesu, ki ga je nadaljeval sam po

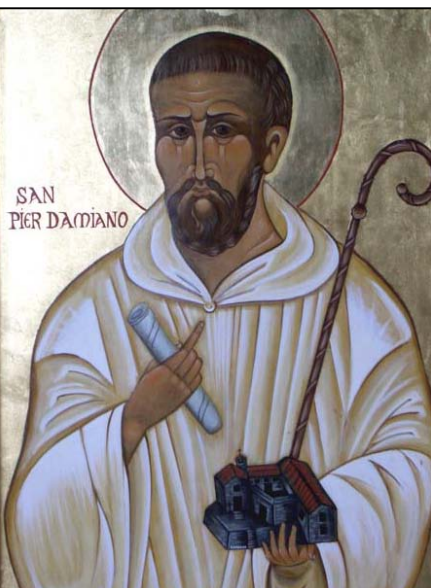
zgledu svojega predhodnika Janeza XXIII. In res je to mesto v nekaj letih med mnogimi Izraelci pridobilo tako velik sloves, da ga je po pripovedovanju obiskal celo sam izraelski minister za turizem. Ta katoliški center obiskujejo številni Judje tako tisti, ki prebivajo v samem Izraelu, kot tudi tisti živeči v ZDA in drugod po svetu. Letno si ta kraj ogleda več tisoč Judov, občasno pa so zanje organizirana posebna srečanja. Zadnje takšno srečanje je bilo na praznik svetih treh kraljev, ko se je v Domusu zbralo kar tisoč povabljenih. Mnogi med njimi na tej sveti gori, na tem novozaveznem Sinaju, na novo spoznavajo svojega Odrešenika. Judje, ki priznavajo Kristusa, se imenujejo mesijanski Judje. Takšnega Juda sem imel priložnost spoznati v neki trgovini s spominki v Jeruzalemu. Rekel mi je: »Za mene je najpomembnejše, da imam Ješua v svojem srcu!«. Ko sem slišal te besede, sem se spomnil na to, kar je Jezus rekel

Samarijanki: »Veruj mi, žena, da pride ura, ko ne boste častili Očeta ne na tej gori ne v Jeruzalemu. Vi častite, česar ne poznate, mi pa častimo, kar poznamo, kajti odrešenje je od Judov. Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci častili Očeta v duhu in resnici. Prav takih častilcev si namreč želi Oče. Bog je duh, in kateri ga častijo, ga morajo častiti v duhu in resnici.« (Jn 4,21-24). In res, starozavezno svetišče ostaja porušeno, morda prav zato, da bi namesto njega nastal notranji duhovni tempelj.

Ta čas preživljanja božičnih praznikov v Sveti deželi bo ostal nepozaben zaradi vsega bogastva doživetij, obiska svetih krajev, kjer se je Jezus rodil, deloval, umrl in vstal od mrtvih, zaradi vseh novih zanimivih ljudi iz celega sveta, predvsem pa zaradi dejstva, da Bog po konkretnih dogodkih in osebah vzpostavlja dialog med Judi in kristjani.

Domen Mezeg

SV. PETER DAMIANI, škof, kardinal in cerkveni učitelj (21. februar)



Nekateri svetniki so večno aktualni. Še zlasti tisti, ki jim Cerkev podeli najvišji naziv cerkvenega učitelja. Sv. Peter Damiani je eden izmed njih. Zgodba o njegovem življenju in delu pa nam lahko veliko pove o današnji novi evangelizaciji in letu vere, saj je živel v prelomnem času sredi 11. stoletja, ko se je Cerkev morala temeljito prenoviti. Lahko bi rekli, da je živel v času nove evangelizacije 11. stoletja.

Rodil se je leta 1007 v Ravenni kot zadnji otrok v številni družini. Bil je nezaželen otrok in povrh kmalu postal še

sirota. Zanj je poskrbel najstarejši brat Damian in mu tudi omogočil dobro izobrazbo. Iz ljubezni do njega si je Peter pozneje privzel njegovo ime. Kot mladenič je bil uspešen; ker je dobro poznal gramatiko in pravo, se mu je obetala bleščeča učiteljska kariera. Vendar ga je svet čedalje manj zanimal. Pri osemindvajsetih letih je vstopil v neki odmaknjen benediktinski samostan Fonte Avellana v italijanski pokrajini Umbriji. Zaradi svoje učenosti, še zlasti pa zaradi izjemno strogega asketskega življenja je zaslovel daleč naokoli. Dopisoval si je celo s kralji in kraljicami, postal svetovalec številnih škofov in celo samega svetega očeta. Postal je ne nazadnje tudi opat svojega samostana. Leta 1057 ga je papež Štefan IX. povzdignil v kardinala in škofa Ostije, čemur se je, sicer zaman, na vse kriplje upiral. Bil je prijatelj Hildebranda, ki je pozneje postal papež Gregor VII. Ta je začel s širokim reformnim delovanjem (t. i. gregorijanske refor-

me). Tudi Peter Damiani je ves gorel za prenavo Cerkve. Boril se je proti pokvarjeni duhovščini, ki je tedaj ponekod živela v velikem razvratu (nekateri duhovniki so tedaj celo brezsravno živeli v homoseksualni zvezi). Povsod, kjer je prišlo do kake zdrahe v Cerkvi, zlasti Rimu, je moral posredovati. Nastopal je tudi proti raznim protipapežem, ki so tedaj nelegitimno pretendirali na Petrov sedež.

In kakšna je duhovnost tega velikega svetnika? Nas po tisočih letih še lahko nagovarja?

Čeprav je bila njegova želja, da bi živel mirno molitveno življenje v svojem samostanu, mu to ni bilo dano. V nekem pismu o tem pravi: »Ne morem doseči višav kontemplacije; ne morem izbruhniti v jok kesanja. Moj um, ki je zasenčen s temo posvetnih opravil, si dosegel višave kontemplacije; posli tega sveta ga potisnejo navzdol kakor z gomilo kamenja.«

Beseda kontemplacija je tu ključna, toda danes nam zveni tuje. Pomeni zrenje Boga in združitev z njim v ljubezni. To je seveda cilj vsakega meniha. Vendar je pot do tega ozka in strma. Zato Peter Damiani v svojih spisih in pridigah nenehno ponavlja, da je treba najprej priti do resničnega spreobrnjenja. To se po njegovem kaže v daru solz. Človek se zave, da je grešnik, in sicer ne šele zato, ker bi dejansko naredil neki prestop, greh, ampak da je to že po samem bistvu. Ko to dojamemo, se zjoka nad samim sabo in hkrati nad veličino Božje ljubezni, ki mu vse odpušča. Potlej živi kot odrešen. Vendar pa Peter Damiani poudarja, da mora tak človek ljubezen, ki jo je izkusil, podeliti svojemu bližnjemu. Ljubezen do Boga je hkrati ljubezen do bližnjega. Tu se začne »nova evangelizacija«. Zanimivo je, da je bil tedaj v Cerkvi močno navzoč puščavniški ideal. Za zares duhovne ljudi so tedaj imeli zvečine samo menihe, še zlasti puščavnike, ki so si izbrali izjemno naporno

samotarsko življenje v kakšni votlini ali kakem drugem odljudnem kraju. Sv. Peter Damiani pa je spoznal, da so menihi in puščavniki tedaj zvečine živeli samo za svoje odrešenje in ne toliko za odrešenje vsega sveta. Ni bilo oznanjevanja, pričevanja. Množice so bile še vedno slabo pokristjanjene. Damiani je kot pridigar skušal to popraviti. Tudi svoja številna popotovanja po krščanski Evropi, ko je moral miriti sprte duhove, je videl prav v tem duhu.

Čeprav si je vedno želel puščavniške samote, neprekinjene molitve in kontemplacije, je večino življenja preživel na raznih popotovanjih. Tudi umrl je nekje na poti v Rim okrog leta 1073.

Dante ga je pravilno označil za velikega predhodnika sv. Frančiška Asiškega. Papež Leon IX. ga je leta 1832 razglasil za cerkvenega učitelja, saj je videl, da gre za svetnika, ki navdihuje za prenovu Cerkve. Podobno ga hvali tudi sedanji papež Benedikt XVI.

Vabljeni na okroglo mizo

SKUPNOSTI DAJEMO NASMEH,

ki jo v letu vere in pastoralnega načrtovanja organizirata

*Skupnost katoliške mladine
in
Radio Ognjišče*

**v Jožefovi
dvorani,
26. februarja
2013, ob 19.30.**

Gostje bodo spregovorili na temo

**Med tradicijo
in osebno
odločitvijo;
preko osebne
negotovosti k
osebni veri.**

Vabljeni kristjani vseh generacij in vsi ljudje dobre volje.

S 27. SEJE ŽPS

V študijskem delu smo obravnavali peto temo iz Gradiva za župnijske pastoralne svete Leto vere z naslovom *Namen slovenskega pastoralnega načrta*. Šibka **osebna vera kataličana** je prvi razlog, da se slovenski kristjan vse bolj oddaljuje od evharističnega jedra in postaja tako imenovani izbirni vernik (izbira kar mu ustreza, ostalo zavrača). Osebna vera pomeni, da Cerкви ne pripadamo zaradi tradicije in običajev, ampak zaradi vere v Jezusa Kristusa. Osebna vera pomeni osebno srečati in v resnici spoznati Jezusa Kristusa kot živo osebo. Osebna vera je Božji dar, ki nas od znotraj spremeni tako, da spremenimo tudi odnose do bližnjih in se v širši skupnosti trudimo za skupno dobro. Osebna vera kliče po živem občestvu.

Razmere danes kličejo po novi evangelizaciji. **Nova evangelizacija** je odločnost in pogum za novi val oznanjevanja. V odnosu do tradicije nadaljuje, kar je v njej

dobrega, hkrati pa v pastoralnem delu skrbi za močnejši poudarek na osebni veri v Jezusa Kristusa. Nova evangelizacija je nova v gorečnosti, v metodi in v izrazu. Njena prva ciljna skupina niso tisti, ki ne verujejo, ampak tisti, ki verujejo, pa so ali postali mlačni v veri ali pa so opustili dolžnost oznanjevanja. Končni cilj nove evangelizacije je z novo govorico in novimi metodami ljudem prinesiti sporočilo evangelija.

Temeljna načela pastoralnih sprememb so: od množičnega krščanstva k občestveni in osebni veri (večjo pozornost se nameni osebni rasti in življenju majhnih skupin); od delne v celovito vero (v središče se postavi bistvene resnice krščanske vere); od poučevalne v dialoško in pričevalno govorico (namesto moraliziranja dialog s človekom in osebno pričevanje).

»**Pridite in pogledite**« (Jn 4,29): no-vozavezni odlomek, ki nas navdihuje in vodi pri tem razmišljanju je

vzet iz Jn 4, ki opisuje srečanje med Jezusom in Samarijanko in govori o evangelizaciji. Samarijanka v Jezusu Kristusu doživi močno izkustvo Božje bližine. Jezus se dotakne njenih najglobljih ran in strahov in v njej poteši žejo po odrešenju. Srečanje z Jezusom jo spremeni, svojo izkušnjo osvoboditve sporoči someščanom. Povabi jih, da bi tudi oni srečali Jezusa. Oznanjevanje je vedno rezultat osebne izkušnje.

Predstavnica Župnijske Karitas je povedala, da je dobrodelni koncert Župnijske Karitas prestavljen na marec, točni datum še ni določen.

Na seji je bilo izrečeno povabilo pevcem, ki hodite k nedeljski maši ob 8. uri: vabljeni na kor.

G. župnik je opozoril, da sta za vsak dan med tednom v lekcionarju napisani dve berili: prvo se bere na neparna leta, drugo pa na parna leta. Letos se torej med tednom bere prvo berilo.

SPOŠTOVANI LOGAŠKI FARANI

Ravno sem se vrnila iz božičnega koncerta v naši župniji. Moram vsem, ki ste sodelovali na koncertu, čestitati za odlično petje. Ponosna sem, da v zborih sodelujejo tudi moje hčere. Vesela sem, da imajo rade petje in glasbo. Vesela sem, da je v naši župniji toliko otrok, mladine in odraslih, ki želijo prepevati v zborih. Da hočejo s svojim petjem oznanjati, da je Dete

rojeno, ki nam prinaša mir, veselje, ljubezen ...

Žal pa vam moram povedati tudi to, da me neizmerno boli, ko pri sv. mašah ob navadnih nedeljah in manjših praznikih petja ni. Pri taki množici pevk in pevcev kor sameva. Veliko pevcev, ki sem vas danes poslušala peti na koncertu, ob nedeljah sedite v klopih ali kapelah. Morda pa bi le lahko

prišli na kor in Njemu posodili svoj glas? Saj pregovor pravi: »Kdor poje, dvakrat moli.«

Z upanjem, da boste vsi, ki ste sodelovali na koncertu, te misli vzeli kot Njegovo povabilo, da mu služite vsako nedeljo, čeprav petje ne bo tako »izpiljeno«.

V prihajajočem letu pa želim vsem mir in vse dobro.

Martina

V sklopu Nikolajevih srečanj Vas Župnija Dolnji Logatec vabi na srečanje z naslovom

KULTURA DIALOGA V BOŽJIH OČEH

**Z Milado Kalezić se bomo srečali
v četrtek, 21. februarja 2013 ob 19. uri
v Jožefovi dvorani medgeneracijskega doma.**

Povabite tudi znance in prijatelje!

Milada Kalezić,

dramska igralka, dobitnica Boršnikovega prstana pravi:

»Vedno mi pravijo, naj ne govorim toliko o Bogu in naj ta odnos z njim ostane moja zasebna stvar. Vendar bi bila to velika laž, vsa moja resnica je v Njem«.

Vstop prost, Bog pa vam povrni vaš prostovoljni dar, s katerim boste pomagali omogočiti obisk zanimivih gostov tudi v prihodnje.

KOLEDAR

FEBRUAR

2013

- 1. februar** – prvi petek, obisk bolnikov, molitvena skupina, mladina;
- 2. februar** – **SVEČNICA**, sv. maša ob 10. uri, blagoslov sveč in ob 18. uri;
- 3. februar** – **4. NEDELJA MED LETOM**, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice; ob 20. uri srečanje 1. zakonske skupine;
- 4. februar** – po sv. maši srečanje KARI-TAS, ob 20. uri KATEHETI;
- 5. februar** – ob 18. uri sv. maša, po sv. maši srečanje birmanskih voditeljev;
- 7. februar** – ples v Jožefovi dvorani;
- 8. februar** – Prešernov dan, po sv. maši molitvena skupina in mladina;
- 9. februar** – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;
- 10. februar** – **5. NEDELJA MED LETOM**, sv. maša ob 8. in 10 uri, ob 14. uri večernice; ob 20. uri 2. zakonska skupina;
- 11. februar** – **LURŠKA MATI BOŽJA** – svetovni dan bolnikov. Med sv. mašo bomo bolnim in ostarelim podelili bolniško maziljenje;
- 12. februar** – od 18. ure sv. maša nato kateheza za birmance in starše;
- 13. februar** – **PEPELNICA** – **strogi post**, sv. maša in pepeljenje ob 18. uri; *preživimo ta dan ob kruhu in vodi – KDOR ZMORE*;
- 15. februar** – po sv. maši molitvena skupina in mladina;
- 16. februar** – od 16.–18. ure čaščenja Najsvetejšega in spovedovanje;
- 17. februar** – **1. POSTNA NEDELJA**, sv. maša ob 8. in 10 uri. Ob 14. uri sv. KRIŽEV POT; ob 19. uri 3. zakonska skupina;
- 18. februar** – ob 20. uri priprava na sv. krst;
- 19. februar** – ob 19. uri **FILM** v Jožefovi dvorani;;
- 21. februar** – predavanje za odrasle v Jožefovi dvorani;
- 22. februar** – po sv. maši molitvena skupina; in mladina;
23. februar – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;
- 24. februar** – **2. POSTNA NEDELJA** – **KRSTNA**, sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sv. Križev pot, ob 20. uri 4. zakonska skupina;
- 26. februar** – okrogla miza, ki jo organizira SKAM – Skupnost katoliške mladine in Radio Ognjišče v dvorani sv. Jožefa pod naslovom: *»Med tradicijo in osebno odločitvijo; preko osebne negotovosti k osebni veri.«*